

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

УПУТСТВО ЗА ПИСАЊЕ ИЗВЕШТАЈА О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

<p>I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ</p> <p>1. Датум и орган који је именовано комисију: Наставно-научно веће Филолошког факултета, 25. 04.2018.</p> <p>2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:</p> <p>1. Ментор: др Јасна Стојановић, редовни професор, Филолошки факултет, Београд, изабрана у звање 3.05. 2015.год. Ужа научна област: Шпанска књижевност.</p> <p>2. Члан комисије: др Владимир Карановић, доцент, Филолошки факултет, изабран у звање 3.09.2013. Ужа научна област: Шпанска књижевност.</p> <p>3. Члан комисије: др Мирјана Секулић, доцент, ФИЛУМ, изабрана у звање 8.05.2013. Ужа научна област: Хиспанске књижевности.</p>
<p>II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ</p> <p>1. Име, име једног родитеља, презиме: Жељко, Славољуб, Донић</p> <p>2. Датум рођења, општина, република: 18.07.1982. Смедеревска паланка</p> <p>3. Датум одбране, место и назив мастер рада: 30.03.2010, Филолошки факултет, Београд <i>Неопопуларизам у песничтву Генерације 27</i></p> <p>4. Научна област из које је стечено академско звање мастера: Хиспанистика</p>
<p>III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:</p> <p>„Рецепција шпанске поезије на српском говорном подручју“</p>
<p>IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:</p> <p>Докторска дисертација има 345 компјутерски сложених страница. Подељена је на три целине. Прва целина садржи одељке: 1. Увод. 2. Књижевне везе, посредници, контекст. Друга целина, најобимнија, насловљена је „Преводи и рецепција шпанске поезије на српском говорном подручју“ и садржи одељке: 3. Рецепција шпанске средњовековне јуначке епике: преводи <i>Песме о Сиду</i>. 4. Превод и рецепција старе шпанске романсе. 5. Поезија <i>Златног доба</i> у преводу на српскохрватски језик. 6. Шпанска поезија 20. века на српском говорном подручју. 7. Савремена шпанска поезија на српском говорном подручју. Трећа целина обухвата закључна разматрања, литературу и прилоге I, II и III.</p> <p>I.У уводним поглављима кандидат објашњава да дисертација има полазиште у теорији рецепције и деловања, у савременој компаратистици, као и у модерним приступима историји књижевности који превазилазе традиционални историцизам и осветљавају комуникацију у књижевном процесу, као и</p>

улогу читаоца у том процесу. Приказане су Јаусова теорија рецепције и деловања и Изерова теорија читања и деловања. Докторанд је затим дефинисао **корпус** (књиге превода шпанске поезије на српском –српскохрватском - језику), **предмет** истраживања (одједи шпанске поезије у домаћој критици, али са оценом превода на пољу макростилистичке/микростилистичке адекватности, метричке еквивалентности и ритмичке/семантичке верности изворнику), **циљ** и **временски оквир** истраживања (од средине XIX до друге деценије XXI века). Значајан сегмент уводног дела Ж. Донић је посветио разматрању савремених теоријских приступа превођењу поезије (Холмсово превођење поезије као *метапоезија*, Рафелово превођење поезије као *игра равнотеже*, Еткиндови принципи, итд), са нагласком на проблему (не)преводивости поезије, односу садржине и форме у поетском преводу, појмовима *превод* и *препев* и *метрички еквивалент*. Такође, у сврху потпунијег књижевноисторијског сагледавања теме, представљен је кратак осврт на историју превођења и рецепцију поетских текстова, с намером да се укаже на интеркултурне везе и односе између различитих књижевности, те на разноврсност приступа у разумевању материје. Даље, у поглављу „Могућности метричке еквиваленције шпанског и српског стиха“ кандидат кроз осам потпоглавља разматра опште принципе шпанске и српске версификације, системе организације шпанског и српског стиха, прозодију и ритам шпанског и српског стиха, сличност ритмичких речника шпанске и српске поезије, риму и цезуру, дајући преглед најважнијих шпанских метара и анализирајући могућности *препева* са шпанског на српски језик. У поглављу „Књижевне везе, посредници, контекст“ Ж. Донић даје преглед историје рецепције шпанске поезије на српском говорном подручју (и српскохрватском, у доба Југославије), осветливши у одвојеним потпоглављима ране контакте српске и шпанске поезије, шпанску поезију на хоризонту очекивања српске читалачке публике и шпанску поезију у књижевноисторијским прегледима на српском (српскохрватском) језику.

II. Други, централни сегмент тезе посвећен је анализи препева шпанске поезије и пратећих критичко-теоријских текстова у српској књижевности. Кроз анализу корпуса, у ширем културном, историјском и књижевном контексту сагледано је превођење шпанске поезије на српском говорном подручју и изведени закључци о обиму грађе, врсти и уметничким донетима постојећих превода. Овде докторанд следи хронолошки принцип, а казивање илуструје бројним примерима. Од најстаријих текстова обрађује *Снев о Сиду*, потом стару шпанску романсу, први пут преведену/представљену средином 19. века, а затим присутну и у препевима В. Кошутућа (1963), Н. Милићевића (1972), у књигама *Историја шпанске књижевности* (Ј. Павловић-Смуровић) и *Старе шпанске романсе*. Затим су приказани преводи поезије шпанског Златног доба и анализирани разноврсне поетске врсте одабране за превод из опуса шпанских песника Златног доба Гарсиласа де ла Вега, Хуана де ла Круса и Луиса де Гонгоре. Поезија 20. века приказана је прво кроз регистровање присуства припадника *Генерације 27.* и анализе/оцене начина на који су превођени на нашем подручју (Хуан Рамон Хименес, Гарсија Лорка, Рафаел Алберти). Овом сегменту кандидат је приступио региструјући, описујући, анализирајући и вреднујући присуство споменутих песника кроз доприносе домаћих преводилаца. Од савремених шпанских песника осветљени су српски преводи Антонија Порпете, Хосе-Марија Алвареса, Луиса Гарсија Монтера, Анхеле Гарсија, Ж. Дрогенброт, као и Хосеа Јера.

III. Трећу целину сачињавају: **Закључна разматрања** (странице 282-290); **Литература**: Примарна (странице 290-299); **Секундарна** (300-307); **Прилози**: **I: Издања превода шпанске поезије у форми књиге**, разврстана по писцима, азбучним редом (308-317); **II: Прилог за библиографију превода шпанске поезије на српскохрватски језик у књижевној периодици** (317-330) и; **III: Прилог за библиографију критичких, књижевнотеоријских и информативних текстова о шпанској поезији** (330-345).

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Овом дисертацијом обављен је обиман посао дефинисања корпуса шпанске поезије преведене и/или критички представљене у Србији (Југославији), у периоду који се протеже од средине 19. века до данас, а потом и посао темељног описивања, анализе и вредновања сакупљене грађе. Жељко Донић је у својој докторској тези први сагледао и одредио фазе рецепције шпанске поезије у нас (њих четири), идентификовао присутне песнике Иберије, али и личност и рад кључних посредника у том послу –

преводилаца и критичара, односно историчара књижевности. Ефектно је успео да, ширим захватом у процес примања и деловања, као и у културне и друштвеноисторијске околности наше земље (подручја) у датом периоду, експлицира разлоге одабира одређених аутора за превод и њихово представљање нашој читалачкој публици (професионалне, личне, итд...). Темелитим проучавањем грађе утврдио је који су аутори најприсутнији и зашто (Гарсија Лорка и Алберти из *Генерације 1927*, Хуан Рамон Хименес из *Генерације 1898*, народна поезија /романсе/ и јуначка средњевековна, па тек онда савремена), и како је и којим путем долазило до њиховог улажења у српски (југословенски) културни круг. Докторанд је минуциозном и сигурном анализом (као неко ко и сам преводи поезију) објаснио на чему тачно почива допринос сваког појединачног преводиоца, које преводилачке принципе је примењивао и са каквим резултатом, да би, коначно, изрекао суд о квалитету постојећих верзија. Притом је јасно означио врхунце у том деловању (у естетском смислу) и указао на чињеницу да је то процес који се не зауставља, као и да се утврђени корпус стално увећава.

VI Списак научних и стручних радова који су објављени или прихваћени за објављивање на основу резултата истраживања у оквиру рада на докторској дисертацији:

1. Донић, Жељко, „Старе шпанске романсе и њихов препев на српски језик“, *in*: Ж. Донић (ур.), *Старе шпанске романсе*, избор, превод са кастиљанског, предговор, белешке и глосар Жељко Донић, поговор Јасмина Николић, Београд: Партенон, 2011, pp. 11–33. ISBN 978-86-7157-565-2.
2. ----, „Романса у контексту шпанске књижевности XX века“ *in*: М. Анђелковић, (ур.), *Савремена проучавања језика и књижевности* (Зборник радова са III научног скупа младих филолога Србије одржаног 12. марта 2011. године на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу), Година III/Том 2, Крагујевац: ФИЛУМ, 2012. pp. 209-217. ISBN 978-86-85991-40-0.
3. ----, “Some Observations on History and Perspectives of Spanish-Serbian/Serbian-Spanish Oral Poetry Translation”, *in*: J. Nikolić & D. Soldatić, (Eds.) *Avances en el estudio de la literatura oral = Advances in Oral Literature Research* (Zbornik radova s međunarodne konferencije AELO35 održane od 24. do 26. novembra 2006. године на Filološkom fakultetu u Beogradu), Beograd: Filološki fakultet, 2013, pp. 439–448. ISBN 978-86-6153-174-3.
4. ----, „Дечији фолклор у неопопуларистичкој и авангардној поезији Федерика Гарсије Лорке и Рафаела Албертија *in*: З. Пауновић, и В. Дојчиновић (уредници), *Филолошка истраживања данас, Том IV: Парадигме, утицаји, рецепција*, Београд: Филолошки факултет, 2013.
5. ----, „Кнез Луканор, дон Хуана Мануела: успон шпанске средњевековне прозе“, *in*: Дон Хуан Мануел, *Кнез Луканор*, превод са старокастиљанског, предговор и белешке Жељко Донић. Београд: Партенон, 2014, pp. 11-41. ISBN 978-86-7157-681-9.
6. ----, “La imagen del rey moro en *El Libro de los enxiemplos del Conde Lucanor et de Patronio* de don Juan Manuel”, *in*: B. Ulašin, (editor), ¿Quo vadis, Romanística? (Actas de las III Jornadas de Estudios Románicos, celebradas del 19 al 21 de septiembre de 2014 en la Universidad Comenius de Bratislava (Eslovaquia), Madrid: Ministerio de Educación, Cultura y Deporte, Subdirección General de Cooperación Internacional, Agregaduría de Educación, Embajada de España en Eslovaquia/Bratislava: Universidad Comenius de Bratislava, 2014. pp.70-81. ISBN: 978-80-223-3731-1.
7. ----, „Прилог за библиографију превода шпанске поезије на српском (српскохрватском) говорном подручју“, *in*: *Анали Филолошког факултета*, Књига XXVI, свеска I, 2015. pp. 149–172. ISSN 0522-8468.
8. ----, „Мувашаха и харџа: поезија суживота и суживот поезије у средњевековном Al-Andalusu“ *in*: Ž. Donić (ur.) *Mosarapske harċe: Biseri rane hispanske lirike* (izbor, prepev sa starošpanskog, predgovor i beleške Željko Donić, Beograd: Tanesi, 2015, pp. 9-33. ISBN 978-86-81567-95-1.
9. ----, “Contribución a la bibliografía de traducciones de la poesía hispanoamericana en la lengua serbia”, *in*: A. Pejović et al. (coordinadores), Estudios hispánicos en la cultura y ciencia serbia (Actas de la Primera conferencia nacional de hispanistas serbios - Facultad de Filología y Artes, Universidad de Kragujevac, 28-29 noviembre 2014), Kragujevac : Filološko-umetnički fakultet

Univerziteta, 2016. pp. 403-412. ISBN 978-86-85991-98-1.

10. -----, „Превод и рецепција старе шпанске романсе у српској културној средини“, Наслеђе, часопис за књижевност, језик, уметност и културу, Година XIV/Број 36, Крагујевац: ФИЛУМ, 36, 2017, pp. 121–136. ISSN 1820-1768.
11. -----, “La colección *Bibliotheca Hispania* de la casa editorial Partenon: primera colección de clásicos hispánicos”(Reseña), in: Vol. I/Número 1, *Beoiberística - Revista de Estudios Ibéricos, Latinoamericanos y Comparativos*, Belgrado: Facultad de filología, 2017, pp. 205–210 ISSN: 2560-4163 (Online).

СТРУЧНИ ПРЕВОДИ И ПРЕПЕВИ

Са шпанског на српски:

1. Viljaurutija, Navijer, *Nostalgija za smrću i druge pesme*, izbor i prepev sa španskog Željko Đonić; pogovor Vojana Kovačević Petrović. Beograd: Partenon, 2017. ISBN 978-86-7157-764-9.
2. Ećevertija, Esteban, *Klanica; Zarobljenica*, prevod sa španskog, pogovor i beleške Dalibor Soldatić; stihove prepevao Željko Đonić. Beograd: Partenon, 2016. ISBN 978-86-7157-736-6
3. Лејва, Хосе Анхел Лејва, *Три четвртине*, превод са шпанског Жељко Донић, Нови Сад, Адреса, 2015. ISBN 978-86-80268-02-6.
4. *Mosarapske harće: Biseri rane hispanске lirike*, izbor, prepev sa starošpanskog, predgovor i beleške Željko Đonić, Beograd, Tanesi, 2015. 149 str. ISBN 978-86-81567-95-1.
5. Мануел, Дон Хуан, *Кнез Луканор*, превод са старокастиљанског, предговор и белешке Жељко Донић. Београд, Партенон, 2014. ISBN 978-86-7157-681-9
6. Вега, Лопе де, *Ново умеће писања комедија у ово време*, превод са шпанског, белешке и поговор Владимир Карановић, стихове препевао Жељко Донић, поговор Јасна Стојановић, Београд, Партенон, 2013. ISBN 978-86-7157-639-0.
7. Hierro, José, *Biblioteca*, traducción de Željko Đonić = превод Жељко Донић ; prólogo de Antonio Hernández = предговор Антонио Ернандес. Belgrado, Instituto Cervantes, 2012. 109. стр. ISBN 978-86-908925-4-9
8. *Старе шпанске романсе*, избор, превод са кастиљанског, предговор, белешке и глосар Жељко Донић; поговор Јасмина Николић, Београд, Партенон, 2011. 320 стр. ISBN 978-86-7157-565-2
9. *Istorija sveta*, priredio Karlos Gispert, Pirot: Pi-Pres, 2009. стр. 696-775. ISBN 978-86-6023-059-3
10. Sanhuan, Glorija, *Sagorevanje masti*, prevod Marina Ljujić i Željko Đonić, Beograd, IPS, 2007. ISBN 978-86-7274-194-0.

Са српског на шпански:

11. Crnjanski, Miloš, “Lamento por Belgrado” traducido al español por Željko Đonić in: Miloš Crnjanski, *Lament nad Beogradom = Lament for Belgrade = Lamento pour Belgrade = Il lamento di Belgrado = Lamento über Belgrad = Lament nad Belgradem = Lamento por Belgrado*, preveli, translated by Goefrey N. W. Locke... [et al. .], Beograd: Tanesi, 2010, pp. 169-181. ISBN 978-86-81567-19-7.
12. Petrov, Aleksandar, “El lamento por el Jerusalén serbio” traducido al español por Željko Đonić in: Miloš Crnjanski, *Lament nad Beogradom = Lament for Belgrade = Lamento pour Belgrade = Il lamento di Belgrado = Lamento über Belgrad = Lament nad Belgradem = Lamento por Belgrado*, preveli, translated by Goefrey N. W. [et al. .], Beograd: Tanesi, 2010 pp. 183-187. ISBN 978-86-81567-19-7.
13. Kusovac, Nikola “Ensayo sobre la pintura de Momo Kapor (1937-2010)”. Traducido al español por Željko Đonić, in: *idem*, pp. 188-190.
14. “La muerte de la madre de los Jugović” in: *AELO35 (Advances in Oral Literature Research)*, Зборник радова, уредници Јасмина Николић и Далибор Солдатић, Београд, Филолошки Факултет у Београду, 2013. pp. 446-448. ISBN 978-86-6153-174-3.

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Докторска дисертација *Рецепција шпанске поезије на српском говорном подручју* испунила је свој циљ, а то је да плуралистичким и интердисциплинарним приступом корпусу преведене шпанске поезије у форми књиге постави темеље истраживању рецепције и деловања шпанског песништва на српском језичком простору. Представљање, критичка анализа и вредновање предметне грађе осмишљени су тако да српске (српскохрватске) преводе шпанске поезије осветле у ширем културном, историјском и књижевнотеоријском контексту, односно да допринесу да се изведу закључци о обиму корпуса шпанске поезије у преводу, његовим уметничким думетима те, према доступној грађи, укажу на начине на који је та поезија примана од стране српског (југословенског) читаоца. С намером да прошири теоријске и критичке перспективе рецепције шпанске поезије на подручју српског језика, дисертација се дотиче и традиционалних тема, теоријски сагледавајући могућности метричке еквиваленције двеју версификација, стварајући неопходан референтни оквир за критичку анализу формалних аспеката превода. У поглављу о еквиметрији кандидат је упоредним приказом основних елемената српске и шпанске метрике показао да је, захваљујући бројним структуралним сличностима тих система, могуће остварити висок ниво метричке еквиваленције шпанског и српског стиха.

Пошто је у уводном поглављу указао на књижевне и историјске везе шпанске и српске културе и књижевности, подстицаје и теоријска промишљања, као и на главне антологије и историје шпанске књижевности битне за разумевање рецепције шпанске поезије, кандидат је у централном делу дисертације приступио хронолошком представљању поетских остварења преведених на српски, осветљавајући како предмет анализе, тако и настојање да се објасне књижевне и друштвеноисторијске околности које су довеле до одабира одређеног поетског дела за превођење. Када је и питању поезија 20. века, као и значајније (обимом и квалитетом) превођење шпанске поезије, докторанд кроз засебна поглавља представља опус најзаступљенијих песника преведених на српски: Ф. Гарсија Лорке, Рафаела Албертија и Хуана Рамона Хименеса. У случајевима постојања више преводилаца, њихов допринос, начин рада и приступ изворнику представљени су кроз засебна потпоглавља.

У раду су сагледани обим, а у смислу оцена језичко-стилске адекватности упоређених превода, и квалитет превода најрепрезентативнијих и најприсутнијих дела шпанске поезије у преводу на српски, са нарочитим акцентом на њихову ритмику и преношење изворних метричких облика када је реч о везаном стиху, све у настојању да се феномен рецепције шпанске књижевности на српском говорном подручју осветли на ширем плану, компаративним методом, прилазећи преводима шпанске поезије као књижевноуметничким артефактима, производима веома различитих конкретизација и преводилачких концепција, појединих преводилаца, у улози посредника—првих читалаца шпанског песника у нашој средини. Присуство превода шпанских песника у периодици, критички текстови о преводима и поетикама, као и ванлитерарне чињенице, као „помоћни апарат“ у стварању шире слике о контексту у коме су преводи настајали и начину на који су примани, у раду се сагледавају у светлу сродних хуманистичких дисциплина, нарочито социологије, и у историјској перспективи – што омогућава сигурнију систематизацију и исправно интерпретирање статистички тешко ухватљивих података о рецепцији преводне поезије.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА НАПОМЕНА:

Кандидат Жељко Донић је својом докторском тезом, стрпљивим, дугогодишњим и темељним испитивањем дефинисао обим, садржину и значај корпуса који се односи на превођење шпанске поезије у форми књиге у српској (српскохрватској) књижевности, од средине 19. века до данас. То је досад био необављен посао у испитивању укупних српско (југословенско)-шпанских књижевних, културних и историјских веза. Његов рад је убедљиво доказао да је та грађа важног обима и значаја. Такође, показао је да се кроз рецепцију шпанске поезије преламају обележја наше хиспанистичке традиције: испрва скромне (почетком XX века), а потом растућег интензитета и обима, и то углавном под утицајем ванлитерарних збивања: Шпанског грађанског рата, оснивања Катедре за иберијске

студије на Филолошком факултету, субвенционисања превођења/објављивања шпанских писаца од стране шпанске државе, отварања Института Сервантес у Београду, итд. Такође је указао на вишеструке могућности које одабрани корпус пружа, како за проучавање међусобних српско-шпанских књижевних и културних контаката, тако и српске (хрватске) књижевности, српске (хрватске) поезије те преводаштва.

Жељко Донић је дефинисао фазе рецепције шпанске поезије у нас, од прве етапе (латентне), у периоду 1930-1950, преко друге, шездесетих и седамдесетих година прошлог века, која је обележена деловањем значајних преводачких личности из периода Југославије (Владета Кошутин, Коља Мићевић, Душко Вртунски, Никола Милићевић, Драго Иванишевић, Јуре Каштелан, Звонимир Голоб), а онда и треће и четврте: седамдесете и осамдесете године XX века представљају фазу најинтензивнијег превођења и издавања шпанске поезије на српскохрватском говорном подручју, нарочито оне Гарсија Лорке. И док су у ранијем периоду доминирали препеви хрватских преводаца, почетком осме деценије јављају се преводи из пера српских преводаца (Ј. Јелић, К. Видаковић-Петров, Г. Ћирјанић, Р. Татић, Б. Прелевић, Р. Ливада, Н. Зарубица-Милекић, С. Монрос-Стојаковић). Кандидат је утврдио да четврта етапа у рецепцији шпанске поезије на српском говорном подручју наступа распадом јединственог југословенског културног простора и да траје до данас. У наше време ситуација је значајно промењена, а превођење шпанске поезије интензивирно и проширено на мање познате, као и на савремене ауторе.

Докторанд је у тези означио најзначајнија достигнућа у процесу рецепције шпанске поезије у нас, подробно их представио и анализирао њихов допринос. То су, по његовом суду: антологија којом је шпанско песништво први пут представљено у Југославији (Београд, 1954, Миодраг Гардић), хрестоматија Владете Кошутин из 1963. (*Шпанска лирика: два златна века*, Београд), препеви и критички прикази Николе Милићевића (*Златна књига шпанске поезије*, 1972, и *Звездани сат* 1979, Загреб), препреви класика - Гарсиласа, Сан Хуана де ла Круса и Луиса де Гонгоре недавно преминулог песника и преводиоца Бранислава Прелевића, као и старе шпанске романсе, први пут представљене, затим *Спев о Сиду*. Даље, Ж. Донић је дефинисао начела превођења споменутих посредника, утврдивши да мањи део њих настоји да шпанско поетско дело у везаном стиху транспонује и на нивоу звучања, метрички и ритмички еквивалентно (миметички превод), док већина тежи тзв. органском приступу, где превод полази од семантичког материјала и коме се слободније допушта да се у преводу заодене у властито поетско обличе.

Нарочито подвлачимо да компаративна суочавања шпанског и српског метричког система, као и разматрање могућности еквиваленције стихова, строфа и песничких облика из две традиције, које кандидат теоријски минуциозно разлаже и експлицира бројним примерима, представљају драгоцен допринос и додатни квалитет докторске тезе Жељка Донића.

У корпус истраживања кандидата су, с правом, ушли и књижевно-критички текстови који су пропратили објављивање истражених препева, као и прегледи историје шпанске књижевности, општи или парцијални, које је он стрпљиво приказао, књигу по књигу и поглавље по поглавље, адекватно их вреднујући и износећи притом лични став, са познавањем материје и истраживачком страшћу. Убедљиво је показао како су се у процесу рецепције, током година, надограђивали слојеви – доприноси појединаца, и како су, од првобитних насумичних превода песника разноликих стилова, школа и тенденција, током последње две деценије, с порастом хиспанистичких знања и преводачког умећа, почеле да се попуњавају празнине и да се преводе недостајући кључни аутори, попут Луиса де Гонгоре, што свакако сведочи о напретку и зрелости српске хиспанистике. Докторска теза Жељка Донића представља важан допринос историји српске књижевности и српског преводаштва, допринос изучавању српско-шпанских веза, као и теорији и пракси превођења. Упућује да се истраживање прошири на друге видове присуства шпанског песништва у српској и југословенској књижевности и култури, односно, на сагледавање деловања шпанског елемента на домаће писце, што је у дисертацији и наговештено у случају Гарсија Лорке (код Д. Ерића, Д. Колунције, Д. Јовановића-Данилова и других).

Докторски рад Жељка Донића поставља темељ и трасира пут за даља проучавања рецепције шпанске поезије у српској средини. Представља неопходно полазиште и референтну основу за сва слична испитивања у наредном периоду (регион, појединачни шпански песници, рад одређених преводаца, традуктолошка питања).

X ПРЕДЛОГ:
На основу прегледа, вредновања резултата и укупне оцене дисертације <i>Рецепција шпанске поезије на српском говорном подручју</i> Жељка Донића, комисија предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета да усвоји овај извештај и кандидату одобри одбрану пред комисијом у потписаном саставу.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

1. Др Јасна Стојановић, ред. проф, Филолошки факултет, Београд
2. Др Владимир Карановић, доцент, Филолошки факултет, Београд
3. Др Мирјана Секулић, доцент, ФИЛУМ, Крагујевац